ข้อบังคับคณะกรรมการการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย
ว่าด้วยมาตรฐานระบบสาธารณูปโภค สิ่งอำนวยความสะดวกและบริการ
ในนิคมอุตสาหกรรมบริการ พ.ศ. ๒๕๕๕

โดยที่เป็นการสมควรกำหนดมาตรฐานระบบสาธารณูปโภค สิ่งอำนวยความสะดวกและบริการในนิคมอุตสาหกรรมบริการ

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๓ (๑) แห่งพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ และความในข้อ ๒ และ ๓ ของกฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรม พ.ศ. ๒๕๔๘ ออกตามความในพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๓๒ มาตรา ๓๓ มาตรา ๓๔ มาตรา ๔๑ มาตรา ๔๒ และมาตรา ๔๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คณะกรรมการการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยจึงออกข้อบังคับไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ข้อบังคับนี้เรียกว่า "ข้อบังคับคณะกรรมการการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ว่าด้วยมาตรฐานระบบสาธารณูปโภค สิ่งอำนวยความสะดวกและบริการในนิคมอุตสาหกรรมบริการ พ.ศ. ๒๕๕๕"

ข้อ ๒ ข้อบังคับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้ผู้จัดตั้งหรือขยายนิคมอุตสาหกรรมบริการเสนอแผนผัง และแบบก่อสร้างระบบสาธารณูปโภค สิ่งอำนวยความสะดวกและบริการที่จำเป็น รวมทั้งแผนผังการจัดพื้นที่ในนิคมอุตสาหกรรมบริการตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๒ และข้อ ๓ ของกฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรม พ.ศ. ๒๕๔๘ ต่อ กนอ. ตามหลักเกณฑ์และมาตรฐานที่กำหนดไว้ในข้อบังคับนี้

การดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ผู้จัดตั้งหรือขยายนิคมอุตสาหกรรมบริการต้องจัดให้มีบริษัทวิศวกรที่ปรึกษา วิศวกรผู้ออกแบบ วิศวกรควบคุมงานเป็นผู้รับรองแผนผังและแบบก่อสร้างระบบสาธารณูปโภค สิ่งอำนวยความสะดวกและบริการที่จำเป็นตามมาตรฐานด้านวิศวกรรมและมาตรฐานระบบสาธารณูปโภค ตามที่กำหนดไว้ในข้อบังคับนี้ ตลอดจนเป็นผู้รับผิดชอบในการควบคุมงานก่อสร้าง แล้วแต่กรณี ด้วย

สำหรับกรณีเขตพื้นที่ใดที่บุคคลใดได้จัดสรรที่ดินเพื่อให้เป็นเขตอุตสาหกรรม หรือสวนอุตสาหกรรม หรือที่เรียกชื่ออย่างอื่นซึ่งได้ดำเนินการอยู่ก่อนวันที่ข้อบังคับนี้ใช้บังคับ และมีความประสงค์จัดตั้งให้เขตพื้นที่นั้นเป็นนิคมอุตสาหกรรมบริการตามกฎหมายว่าด้วยการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย โดยได้ดำเนินการพัฒนาก่อสร้างระบบสาธารณูปโภค สิ่งอำนวยความสะดวกและบริการที่จำเป็นต้องจัดให้มีสำหรับนิคมอุตสาหกรรมบริการเสร็จแล้ว

หากปรากฏว่าระบบสาธารณูปโภค สิ่งอำนวยความสะดวกและบริการดังกล่าวแตกต่างไปจากที่กำหนดไว้ในข้อบังคับนี้ ให้ผู้ว่าการแต่งตั้งคณะทำงานขึ้นเพื่อทำการสำรวจตรวจสอบว่าระบบสาธารณูปโภค สิ่งอำนวยความสะดวกและบริการนั้นอยู่ในวิสัยที่จะทำการปรับปรุง แก้ไขให้เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในข้อบังคับนี้ได้หรือไม่ หากคณะทำงานเห็นว่าไม่อยู่ในวิสัยที่จะดำเนินการได้ แต่ได้ดำเนินการถูกต้องตามมาตรฐานวิชาการและสามารถรองรับการดำเนินงานของผู้ประกอบกิจการได้โดยไม่ส่งผลกระทบต่อการบริหารจัดการ การควบคุมดูแล และการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมและความปลอดภัยตามลักษณะของกลุ่มกิจกรรมในเขตพื้นที่นั้น ให้ กนอ. ดำเนินการให้พื้นที่ดังกล่าวเป็นนิคมอุตสาหกรรมบริการต่อไป และให้นำความในวรรคสองมาใช้บังคับกับกรณีนี้โดยอนุโลม

ข้อ ๔ ให้ผู้ว่าการรักษาการตามข้อบังคับนี้ และให้มีอำนาจออกระเบียบหรือประกาศเพื่อกำหนดรายละเอียดในการออกแบบระบบสาธารณูปโภค สิ่งอำนวยความสะดวกและบริการในนิคมอุตสาหกรรมบริการตามมาตรฐานวิชาการเพื่อปฏิบัติการตามข้อบังคับนี้

หมวด ๑
ระบบถนนภายในหรือทางเชื่อมต่อกับถนนหรือทางภายนอกนิคมอุตสาหกรรมบริการ

ข้อ ๕ ระบบถนนภายในหรือทางเชื่อมต่อกับถนนหรือทางภายนอกนิคมอุตสาหกรรมบริการ ให้ออกแบบโดยการพิจารณาจากชนิด ความเร็วของยานพาหนะและลักษณะการจัดการจราจร ซึ่งต้องเหมาะสมกับความต้องการและการใช้สอยสำหรับกิจการในนิคมอุตสาหกรรมบริการทั้งในปัจจุบันและการขยายตัวในอนาคตตามมาตรฐานหลักวิชาวิศวกรรมการทางและจราจร มาตรฐานกรมทางหลวง และมาตรฐานความปลอดภัยด้านการจราจร ดังนี้

(๑) ถนนเป็นแบบ ๒ ช่องทาง (เดินรถ ๒ ช่องทาง ไป-กลับ) โดยมีเขตทางกว้างไม่น้อยกว่า ๑๘.๐๐ เมตร และผิวจราจรแต่ละช่องทางกว้างไม่น้อยกว่า ๓.๕๐ เมตร และต้องจัดให้มีไหล่ทางเพื่อจอดรถกรณีฉุกเฉินตลอดจนการจัดวางระบบสาธารณูปโภคอื่นๆ

ในกรณีที่มีข้อมูลปริมาณการจราจร ชนิด ความเร็วของยานพาหนะ และลักษณะการจัดการจราจรที่เกิดขึ้นจริงจากกิจการในนิคมอุตสาหกรรมบริการก็สามารถนำข้อมูลดังกล่าวมาคำนวณออกแบบระบบถนนตามความเหมาะสมกับประเภทกิจการนั้นได้

(๒) ต้องจัดที่จอดรถส่วนกลางให้พอเพียงและเหมาะสมกับประเภทและกิจการในนิคมอุตสาหกรรมบริการโดยไม่ส่งผลกระทบต่อระบบจราจรโดยรวม

ข้อ ๖ ความลาดชันของผิวจราจรในนิคมอุตสาหกรรมบริการ

(๑) ความลาดชันของผิวจราจรที่เป็นทางเนินต้องไม่เกินร้อยละสี่ต่อทางราบ ๑๐๐ ส่วน และให้มีระดับราบรองรับ (Brake Grade)

(๒) ความลาดชันของผิวจราจรที่เป็นทางราบต้องไม่เกินร้อยละสองต่อทางราบ ๑๐๐ ส่วน

ความลาดชันของผิวจราจรนอกเหนือจากที่กำหนดไว้ในวรรคหนึ่งให้เป็นไปตามมาตรฐานหลักวิศวกรรมการทางด้วย

ข้อ ๗ ผิวจราจรต้องเป็นคอนกรีตเสริมเหล็ก แอสฟัลต์ติกคอนกรีต คอนกรีตเสริมเหล็กลาดด้วยแอสฟัลต์หรือปูทับด้วยวัสดุอื่น หรือลาดยางแอสฟัลต์รองด้วยชั้นวัสดุพื้นทางที่มีความหนา และบดอัดแน่นตามมาตรฐานวิชาการกำหนด ดังนี้

(๑) ผิวจราจรที่เป็นประเภทคอนกรีตต้องมีความหนาไม่น้อยกว่า ๐.๒๑ เมตร เมื่อชั้นดินเดิม C.B.R ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๓ หรือเมื่อชั้นดินทรุดตัวสม่ำเสมอแล้ว C.B.R ต้องไม่มากกว่าร้อยละ ๓

(๒) ผิวจราจรที่เป็นประเภทแอสฟัลต์ติกคอนกรีตต้องมีความหนาไม่น้อยกว่า ๐.๐๕ เมตร เมื่อพื้นดินอ่อนจนถึงพื้นดินแข็ง C.B.R ตั้งแต่ร้อยละ ๑ ขึ้นไป

ผิวจราจรนอกเหนือจากที่กำหนดไว้ในวรรคหนึ่งให้เป็นไปตามมาตรฐานหลักวิศวกรรมการทางด้วย

ข้อ ๘ ถนนที่ตัดผ่านคลองหรือลำรางสาธารณประโยชน์ที่มีความจำเป็นจะต้องสร้างเป็นสะพาน สะพานท่อ หรือท่อลอด แล้วแต่กรณี ให้ออกแบบและก่อสร้างตามมาตรฐานวิชาการ

ข้อ ๙ ถนนที่เป็นทางเข้าออกของนิคมอุตสาหกรรมบริการที่บรรจบกับทางหลวงแผ่นดินหรือทางสาธารณประโยชน์ต้องมีความกว้างของเขตทางตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในข้อ ๕

ข้อ ๑๐ ระดับความสูงของถนนต้องสอดคล้องกับระบบระบายน้ำในนิคมอุตสาหกรรมบริการ และต้องได้ระดับและมาตรฐานกับทางสาธารณประโยชน์

ข้อ ๑๑ ให้ปลูกหญ้าหรือปลูกต้นไม้บนเนิน (Slope) ตลอดแนวสองข้างถนน หรือดำเนินการอื่นใดเพื่อป้องกันการทรุดตัวของไหล่ทางลาดเอียง (Slope Protection) พร้อมทั้งปลูกหญ้าหรือปลูกต้นไม้บริเวณเกาะกลางถนนด้วย

ข้อ ๑๒ ให้ติดตั้งสัญญาณไฟจราจร ป้ายสัญญาณจราจร หรืออุปกรณ์สะท้อนแสงไฟบริเวณที่เป็นเกาะกลางถนน วงเวียน ทางแยก ทางโค้ง ร่อง หรือสันนูนของถนนทุกแห่ง และแสดงให้เห็นได้อย่างชัดเจนตลอดจนจัดให้มีระบบไฟฟ้าแสงสว่างเพียงพอในบริเวณถนนตามกฎเกณฑ์ความปลอดภัยที่กรมทางหลวงกำหนด

ข้อ ๑๓ หลักเกณฑ์การออกแบบระบบถนนภายในหรือทางเชื่อมต่อกับถนนหรือทางภายนอกนิคมอุตสาหกรรมบริการ นอกเหนือจากที่กำหนดไว้ในหมวดนี้แล้วให้เป็นไปตามมาตรฐานวิชาการด้วย

หมวด ๒
ระบบระบายน้ำฝนและระบบป้องกันน้ำท่วม

ข้อ ๑๔ ในหมวดนี้

“พื้นที่เสี่ยงต่ออุทกภัย” หมายความว่า เขตนิคมอุตสาหกรรมบริการซึ่งตั้งอยู่บริเวณทางระบายน้ำ (Flood Way) หรือพื้นที่ที่เสี่ยงต่อภัยอันตรายที่เกิดจากน้ำท่วมหรือภัยอันตรายอันเกิดจากสภาวะของน้ำที่ไหลเอ่อล้นฝั่งแม่น้ำ ลำธาร หรือทางน้ำเข้าท่วมพื้นที่ซึ่งโดยปกติแล้วไม่ได้อยู่ใต้ระดับน้ำ หรือเกิดจากการสะสมปริมาณของน้ำบนพื้นที่ซึ่งระบายน้ำออกไม่ทันทำให้น้ำท่วมพื้นที่บริเวณนั้น หรือบริเวณที่เคยเกิดเหตุประสบอุทกภัย

"อัตราน้ำฝนไหลนอง" (Stromwater Runoff Rate) หมายความว่า อัตราที่น้ำไหลเข้าท่อหรือรางระบายน้ำมีค่าเท่ากับส่วนของฝนที่ตกลงมาบนพื้นดิน และไหลนองไปตามพื้นในช่วงระหว่างที่ฝนกำลังตก รวมถึงภายหลังจากที่ฝนได้หยุดตก

ข้อ ๑๕ การคำนวณปริมาณน้ำฝนไหลนองจะกำหนดให้บริเวณน้ำไหลนองมีความสัมพันธ์กับปริมาณน้ำฝนโดยตรง โดยให้มีสัดส่วนน้ำฝนที่ตกลงมาบนพื้นที่ซึ่งเรียกว่า "วิธีเรชั่นแนล" (Rational Method) ตามสูตรการคิดคำนวณดังนี้ $Q = ๐.๒๗๘ CIA$

Q = อัตราน้ำฝนไหลนองสูงสุดในท่อ หรือรางระบายน้ำ ณ จุดที่พิจารณาหน่วยเป็นลูกบาศก์เมตรต่อวินาที

C = สัมประสิทธิ์การไหลนอง เป็นค่าคงที่ไม่มีหน่วยขึ้นอยู่กับลักษณะพื้นที่ของบริเวณนั้น

I = ความเข้มเฉลี่ยของฝนที่ตกเป็นมิลลิเมตรต่อชั่วโมง

A = พื้นที่ที่จะระบายน้ำออกเป็นตารางกิโลเมตร

ข้อ ๑๖ ระบบระบายน้ำฝนให้ใช้แบบรางเปิดหรือแบบท่อปิด (Closed Conduits) พร้อมบ่อพักก็ได้ และต้องจัดให้มีบ่อพักน้ำฝน (Retention Pond) เพื่อนำน้ำกลับมาใช้ใหม่โดยให้เป็นไปตามความเหมาะสมของพื้นที่และมาตรฐานตามหลักวิชาการ ทั้งนี้ การไหลของน้ำต้องมีความเร็วไม่น้อยกว่า ๐.๖๐ เมตรต่อวินาที เพื่อป้องกันการตกตะกอน

ข้อ ๑๗ อัตราการไหลของน้ำในคลองระบาย ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ ดังนี้

(๑) กรณีรางระบายน้ำ ค.ส.ล. ให้มีความเร็วการไหลของน้ำตั้งแต่ ๐.๖๐ เมตร แต่ไม่เกิน ๓.๐๐ เมตรต่อวินาที

(๒) กรณีคลองดิน ให้มีความเร็วการไหลของน้ำตั้งแต่ ๐.๔๐ เมตร แต่ไม่เกิน ๑.๐๐ เมตรต่อวินาที

การกำหนดความเร็วการไหลของน้ำตาม (๑) และ (๒) ต้องคำนึงถึงการตกตะกอนและการกัดเซาะดินด้วย

ข้อ ๑๘ กรณีการออกแบบระบบระบายน้ำฝนสำหรับนิคมอุตสาหกรรมบริการที่ตั้งอยู่ในพื้นที่เสี่ยงต่ออุทกภัยให้พิจารณาในประเด็นดังต่อไปนี้ด้วย

(๑) ความสามารถของแหล่งรับน้ำภายนอกเพื่อรองรับน้ำจากนิคมอุตสาหกรรมบริการ

(๒) ทิศทางการไหลของน้ำรอบบริเวณพื้นที่ที่เสี่ยงต่ออุทกภัย ทั้งในภาวะปกติและกรณีเมื่อเกิดเหตุอุทกภัย

ให้ผู้จัดตั้งหรือขยายนิคมอุตสาหกรรมบริการประสานกับผู้ดูแลหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับแหล่งรับน้ำ เพื่อบำรุงรักษาแหล่งรับน้ำให้มีศักยภาพและประสิทธิภาพในการรับน้ำตามที่ได้ออกแบบไว้เป็นประจำทุกปี

ข้อ ๑๙ นิคมอุตสาหกรรมบริการใดมีความจำเป็นจะต้องระบายน้ำออกนอกพื้นที่ ให้ติดตั้งเครื่องสูบน้ำที่เดินด้วยพลังงานไฟฟ้า และเครื่องสูบน้ำสำรองซึ่งเดินด้วยเครื่องยนต์เพื่อรองรับเหตุกรณีฉุกเฉิน เช่น ไฟฟ้าดับ เป็นต้น ณ บริเวณบ่อพักน้ำฝน (Retention Pond)

กรณีการระบายน้ำออกนอกพื้นที่ตามวรรคหนึ่ง หากเป็นนิคมอุตสาหกรรมบริการที่ตั้งอยู่ในพื้นที่เสี่ยงต่ออุทกภัย ต้องระบายน้ำด้วยเครื่องสูบน้ำที่เดินด้วยพลังงานไฟฟ้าหรือเครื่องสูบน้ำสำรองซึ่งเดินด้วยเครื่องยนต์ให้ได้ร้อยละหนึ่งร้อยของปริมาณน้ำที่คำนวณได้ภายในเวลาไม่เกินสองชั่วโมง

บ่อพักน้ำฝนตามวรรคหนึ่ง จะต้องสร้างถนนให้มีความเหมาะสมกับการใช้ประโยชน์ และสะดวกในการบำรุงรักษา โดยมีผิวจราจรกว้างไม่น้อยกว่า ๒.๕๐ เมตร หนาไม่น้อยกว่า ๒๐.๐๐ เซนติเมตร และมีความพร้อมสามารถใช้งานได้ตลอดเวลา

ข้อ ๒๐ กรณีพื้นที่นิคมอุตสาหกรรมบริการใดมีลักษณะเป็นที่ลุ่มและมีน้ำท่วมขัง จะต้องก่อสร้างคันกั้นน้ำล้อมรอบพื้นที่โครงการเพื่อป้องกันน้ำท่วมและป้องกันน้ำจากบริเวณรอบนอกไหลเข้าสู่พื้นที่ภายในนิคมอุตสาหกรรมบริการ ภายใต้หลักเกณฑ์ ดังนี้

(๑) คันกั้นน้ำต้องออกแบบให้มีลักษณะเป็นเขื่อน และมีโครงสร้างที่มีความแข็งแรงเพียงพอในการต้านทานแรงดันน้ำจากภายนอกโครงการ โดยใช้เกณฑ์ระดับน้ำท่วมสูงสุดในรอบสิบปีเป็นฐานในการคำนวณ และต้องคำนึงถึงสภาพน้ำไหลหรือน้ำซึมผ่านฐานเขื่อนและใต้เขื่อนด้วย

(๒) คันกั้นน้ำต้องมีความสูงกว่าระดับน้ำท่วมสูงสุดในรอบสิบปี แต่ต้องไม่น้อยกว่า ๕๐.๐๐ เซนติเมตร

(๓) สันเขื่อนต้องออกแบบให้สามารถใช้เป็นทางซ่อมบำรุง (Service Road) โดยมีผิวจราจรกว้างไม่น้อยกว่า ๒.๕๐ เมตร หนาไม่น้อยกว่า ๒๐.๐๐ เซนติเมตร และต้องจัดให้มีทางขึ้น-ลงทุกระยะ ๘๐๐.๐๐ เมตร สำหรับการบำรุงรักษาปกติทั่วไปและในภาวะฉุกเฉิน หรือเสนอรูปแบบทางซ่อมบำรุง (Service Road) และทางขึ้น-ลงที่เหมาะสมกับสภาพของแต่ละพื้นที่

(๔) การก่อสร้างคันกั้นน้ำต้องไม่ขวางทางน้ำหลากเพื่อป้องกันการเกิดปัญหาน้ำท่วมบริเวณพื้นที่โดยรอบ แต่หากมีเหตุจำเป็นจะต้องก่อสร้างคันกั้นน้ำขวางทางน้ำหลาก ให้จัดทำร่องน้ำเพื่อระบายน้ำที่จะท่วมขังให้ไหลออกสู่ทางน้ำสาธารณะได้โดยสะดวก

ในกรณีที่มีความจำเป็น กนอ. อาจพิจารณาให้ดำเนินการถมพื้นที่บางส่วนหรือทั้งหมด โดยให้ถมดินสูงกว่าระดับน้ำท่วมสูงสุดในรอบสิบปีแต่ต้องไม่น้อยกว่า ๕๐.๐๐ เซนติเมตร หรือดำเนินการอื่นใดเพื่อป้องกันน้ำท่วมก็ได้ ทั้งนี้ ภายใต้หลักเกณฑ์และเงื่อนไขตามที่กฎหมายว่าด้วยการขุดดินและถมดิน ตลอดจนกฎหมายอื่นในส่วนที่เกี่ยวข้องกำหนด

ข้อ ๒๑ กรณีนิคมอุตสาหกรรมบริการใดตั้งอยู่ในพื้นที่ที่เสี่ยงต่ออุทกภัย จะต้องดำเนินการก่อสร้างคันกั้นน้ำล้อมรอบพื้นที่โครงการเพื่อป้องกันน้ำท่วมและป้องกันน้ำจากบริเวณรอบนอกไหลเข้าสู่พื้นที่ภายในนิคมอุตสาหกรรมบริการ ภายใต้หลักเกณฑ์ ดังนี้

(๑) คันกั้นน้ำต้องออกแบบให้มีลักษณะเป็นเขื่อน และมีโครงสร้างที่มีความแข็งแรงเพียงพอในการต้านทานแรงดันน้ำจากภายนอกโครงการ โดยใช้เกณฑ์ระดับน้ำท่วมสูงสุดในรอบเจ็ดสิบปีเป็นฐานในการคำนวณ และต้องคำนึงถึงสภาพน้ำไหลหรือน้ำซึมผ่านฐานเขื่อนและใต้เขื่อนด้วย

(๒) คันกั้นน้ำต้องมีความสูงกว่าระดับน้ำท่วมสูงสุดในรอบเจ็ดสิบปี โดยมีระยะส่วนเผื่อความสูง (Free Board) ไม่น้อยกว่า ๕๐.๐๐ เซนติเมตร

(๓) สันเขื่อนต้องออกแบบให้สามารถใช้เป็นทางซ่อมบำรุง (Service Road) โดยมีผิวจราจรกว้างไม่น้อยกว่า ๒.๕๐ เมตร หนาไม่น้อยกว่า ๒๐.๐๐ เซนติเมตร และต้องดูแลให้ใช้งานได้ตลอดเวลา และต้องจัดให้มีทางขึ้น-ลงทุกระยะ ๘๐๐.๐๐ เมตรสำหรับการบำรุงรักษาปกติทั่วไปและในภาวะฉุกเฉิน หรือเสนอรูปแบบทางซ่อมบำรุง (Service Road) และทางขึ้น-ลงที่เหมาะสมกับสภาพของแต่ละพื้นที่

(๔) การก่อสร้างคันกั้นน้ำต้องไม่ขวางทางน้ำหลากเพื่อป้องกันการเกิดปัญหาน้ำท่วมบริเวณพื้นที่โดยรอบ แต่หากมีเหตุจำเป็นจะต้องก่อสร้างคันกั้นน้ำขวางทางน้ำหลาก ให้จัดทำร่องน้ำเพื่อระบายน้ำที่จะท่วมขังให้ไหลออกสู่ทางน้ำสาธารณะได้โดยสะดวก

(๕) การก่อสร้างคันกั้นน้ำจะต้องประสานกับหน่วยงานรัฐ หรือหน่วยงานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อจัดระบบการระบายน้ำรอบนิคมอุตสาหกรรมบริการเป็นไปด้วยความรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ ตลอดจนลดผลกระทบทั้งกรณีปริมาณของน้ำและทิศทางการไหลของน้ำที่ไหลเข้าสู่นิคมอุตสาหกรรมบริการ

(๖) ต้องจัดให้มีระบบการติดตามสถานการณ์น้ำ การเฝ้าระวังระดับน้ำภายนอก และการแจ้งเตือนภัยล่วงหน้า รวมถึงเสนอแผนป้องกันและมาตรการภาวะฉุกเฉินกรณีเมื่อเกิดเหตุอุทกภัย ตลอดจนการตรวจสอบสภาพของระบบระบายน้ำฝนและระบบป้องกันน้ำท่วมเป็นประจำ พร้อมทั้งให้รายงานการตรวจสอบดังกล่าวต่อ กนอ. และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเป็นประจำทุกปี

(๗) ต้องจัดให้มีวิศวกรระดับสามัญวิศวกรเป็นผู้ลงนามรับรองการคำนวณและออกแบบระบบระบายน้ำฝนและระบบป้องกันน้ำท่วม

ในกรณีที่มีความจำเป็น กนอ. อาจพิจารณาอนุญาตให้ดำเนินการถมพื้นที่บางส่วนหรือทั้งหมด โดยให้ถมดินสูงกว่าระดับน้ำท่วมสูงสุดในรอบเจ็ดสิบปีแต่ต้องไม่น้อยกว่า ๕๐.๐๐ เซนติเมตร หรือดำเนินการอื่นใดเพื่อป้องกันน้ำท่วมก็ได้ ทั้งนี้ ภายใต้หลักเกณฑ์และเงื่อนไขตามที่กฎหมายว่าด้วยการขุดดินและถมดินตลอดจนกฎหมายอื่นในส่วนที่เกี่ยวข้องกำหนด

ข้อ ๒๒ หลักเกณฑ์การออกแบบระบบระบายน้ำฝนและระบบป้องกันน้ำท่วมนอกเหนือจากที่กำหนดไว้ในหมวดนี้แล้ว ให้เป็นไปตามมาตรฐานทางวิศวกรรมหรือวิชาการกำหนดด้วย

หมวด ๓
ระบบประปา

ข้อ ๒๓ คุณภาพน้ำประปาในเขตนิคมอุตสาหกรรมบริการต้องได้ค่ามาตรฐานของการประปานครหลวงหรือการประปาส่วนภูมิภาค แล้วแต่กรณี หรือเหมาะสมกับคุณภาพน้ำใช้สำหรับประเภทของกิจการแต่ละประเภทของนิคมอุตสาหกรรมบริการ

ข้อ ๒๔ นิคมอุตสาหกรรมบริการใดมีความประสงค์จะใช้ระบบประปาโดยการผลิตจากแหล่งน้ำผิวดิน (ระบบน้ำดิบ) ต้องดำเนินการเพื่อให้ได้น้ำดิบที่ได้เกณฑ์มาตรฐานแหล่งน้ำเพื่อการประปาของการประปานครหลวงหรือการประปาส่วนภูมิภาค หรือมาตรฐานน้ำดิบขององค์การอนามัยโลก แล้วแต่กรณี และต้องมีปริมาณเพียงพอสำหรับการใช้น้ำในนิคมอุตสาหกรรมบริการนั้นตลอดทั้งปี

ข้อ ๒๕ นิคมอุตสาหกรรมบริการใดมีความประสงค์จะใช้น้ำประปาจากระบบการผลิตน้ำประปาขึ้นเอง ต้องออกแบบระบบประปาให้มีความสามารถในการผลิตที่เพียงพอต่อการใช้น้ำในนิคมอุตสาหกรรมบริการ และให้ได้คุณภาพมาตรฐานตามข้อ ๒๓ รวมถึงกรณีที่ใช้น้ำประปาจากภายนอกโครงการด้วย

ข้อ ๒๖ การคิดคำนวณปริมาณความต้องการใช้น้ำ ให้พิจารณาจากการใช้น้ำตามประเภทของกิจการในนิคมอุตสาหกรรมบริการ หรือจากข้อมูลปริมาณน้ำใช้ที่เกิดขึ้นจริงจากการประกอบการบริการและการประกอบกิจการโรงงาน ทั้งนี้ ให้คำนึงถึงการขยายตัวในอนาคตด้วย

ข้อ ๒๗ ระบบการจ่ายน้ำประปา ให้ดำเนินการภายใต้หลักเกณฑ์ ดังนี้

(๑) การจ่ายน้ำประปาให้ใช้โดยวิธีการแบบอัดแรงดันในเส้นท่อ หรือระบบหอถังสูงซึ่งมีแรงดันน้ำในท่อไม่น้อยกว่า ๑.๕๐ กิโลกรัมต่อตารางเซนติเมตร แต่ไม่เกิน ๖.๐๐ กิโลกรัมต่อตารางเซนติเมตร

(๒) ถังสำหรับเก็บน้ำประปาต้องมีความจุอย่างน้อยแปดชั่วโมงของค่าความต้องการใช้น้ำสูงสุดต่อวัน โดยรวมถึงปริมาณน้ำสำรองสำหรับการดับเพลิงด้วย

(๓) การออกแบบติดตั้งระบบท่อประปาต้องมีความเหมาะสมกับสภาพพื้นที่ และได้มาตรฐานตามหลักวิชาวิศวกรรม

ข้อ ๒๘ กรณีระบบประปาซึ่งจัดให้มีในพื้นที่ที่พัฒนาแล้วในนิคมอุตสาหกรรมบริการใดได้ผลิตน้ำใช้ในพื้นที่ดังกล่าวในปริมาณและคุณภาพตามที่กำหนดไว้ในหมวดนี้ และน้ำที่ผลิตเพื่อใช้ในพื้นที่นั้นยังคงเหลือและเพียงพอสำหรับการให้บริการแก่พื้นที่ที่พัฒนาเพิ่มเติมจากที่ได้รับอนุญาตจาก กนอ. ให้พื้นที่ที่พัฒนาเพิ่มเติมนั้นใช้ระบบประปาของพื้นที่ที่พัฒนาแล้วต่อไปได้โดยไม่ต้องก่อสร้างระบบประปาขึ้นใหม่ แต่ทั้งนี้ต้องดำเนินการให้สอดคล้องและเป็นไปตามรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม และมาตรฐานด้านวิศวกรรมและวิชาการด้วย

ภายใต้บังคับตามวรรคหนึ่ง หากได้มีการใช้น้ำในปริมาณเกินกว่าร้อยละ ๗๐ ของความสามารถในการผลิตจากระบบประปาที่มีอยู่เดิม ให้ทำการก่อสร้างระบบประปาแห่งใหม่ทันที

หมวด ๔
ระบบบำบัดน้ำเสีย

ข้อ ๒๙ การออกแบบระบบบำบัดน้ำเสีย (Wastewater Treatment Plant) ให้ดำเนินการ ดังนี้

(๑) การคำนวณปริมาณน้ำเสีย (Designed Flow) เพื่อการออกแบบ ให้คิดคำนวณโดยใช้ค่าร้อยละ ๘๐ ของปริมาณน้ำใช้และปริมาณน้ำรั่วซึมเข้าเส้นท่อ

ในกรณีที่มีข้อมูลปริมาณน้ำเสียที่เกิดขึ้นจริงก็สามารถคำนวณจากข้อมูลดังกล่าวตามความเหมาะสมกับประเภทของกิจการในนิคมอุตสาหกรรมบริการนั้นได้

(๒) ต้องมีความเหมาะสมตามลักษณะสมบัติของน้ำเสียของแต่ละนิคมอุตสาหกรรมบริการ และการบำบัดน้ำเสียต้องเป็นไปตามมาตรฐานน้ำทิ้งตามที่กฎหมายกำหนด โดยต้องจัดให้มีบ่อเก็บน้ำทิ้งหลังการบำบัด (Holding Pond) เพื่อเป็นจุดติดตามตรวจสอบคุณภาพน้ำทิ้งก่อนที่จะระบายลงสู่แหล่งน้ำสาธารณะหรือนำไปใช้ประโยชน์อื่นใด หากนิคมอุตสาหกรรมบริการใดมีการระบายน้ำทิ้งที่ผ่านการบำบัดลงสู่แหล่งน้ำสาธารณะต้องพิจารณาศักยภาพการรองรับของแหล่งน้ำสาธารณะนั้นด้วย

(๓) การบำบัดและกำจัดสลัดจ์ (Sludge Treatment and Disposal) ที่ออกจากระบบบำบัดน้ำเสียต้องดำเนินการให้เป็นไปอย่างเหมาะสม หรืออาจส่งสลัดจ์ให้แก่ผู้รับบริการกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วซึ่งได้รับอนุญาตให้ประกอบกิจการถูกต้องตามกฎหมายรับไปดำเนินการบำบัดและกำจัดก็ได้

ข้อ ๓๐ ระบบระบายน้ำเสีย (Sewerage System) ให้ดำเนินการ ดังนี้

(๑) ระบบระบายน้ำเสียต้องแยกออกจากระบบระบายน้ำฝนโดยเด็ดขาด

(๒) น้ำเสียที่เกิดขึ้นจากเขตอุตสาหกรรมทั่วไปหรือเขตประกอบการเสรีให้ระบายลงสู่ระบบระบายน้ำเสีย

(๓) ท่อระบายน้ำเสียต้องเป็นระบบท่อปิด มีขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางท่อไม่น้อยกว่า ๐.๒๐ เมตร และมีความลึกของท้องท่อสูงสุดต้องไม่เกิน ๔.๐๐ เมตร หากมีข้อจำกัดด้านสภาพพื้นที่ทำให้ต้องติดตั้งท่อระบายน้ำเสียที่ความลึกของท้องท่อมากกว่า ๔.๐๐ เมตร ให้คำนึงถึงผลกระทบต่อระบบท่ออื่นๆ ตลอดจนการซ่อมบำรุงในอนาคต ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์มาตรฐานวิศวกรรมและมาตรฐานความปลอดภัยกำหนด

(๔) ระยะห่างระหว่างบ่อพักน้ำเสีย (Manhole) ต้องไม่เกิน ๔๐.๐๐ เมตร

ข้อ ๓๑ กรณีระบบบำบัดน้ำเสียซึ่งจัดให้มีในพื้นที่ที่พัฒนาแล้วในนิคมอุตสาหกรรมบริการใดได้บำบัดน้ำเสียในพื้นที่ดังกล่าวตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในหมวดนี้ และระบบบำบัดน้ำเสียนั้นยังคงมีขีดความสามารถและประสิทธิภาพที่เพียงพอสำหรับการให้บริการแก่พื้นที่ที่พัฒนาเพิ่มเติมจากที่ได้รับอนุญาตจาก กนอ. ให้พื้นที่ที่พัฒนาเพิ่มเติมนั้นใช้ระบบบำบัดน้ำเสียของพื้นที่ที่พัฒนาแล้วต่อไปได้โดยไม่ต้องก่อสร้างระบบบำบัดน้ำเสียขึ้นใหม่ แต่ทั้งนี้ต้องดำเนินการให้สอดคล้องและเป็นไปตามรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม และมาตรฐานด้านวิศวกรรมและวิชาการด้วย

ภายใต้บังคับตามวรรคหนึ่ง หากได้มีการบำบัดน้ำเสียในปริมาณเกินกว่าร้อยละ ๗๐ ของความสามารถในการบำบัดน้ำเสียจากระบบบำบัดน้ำเสียที่มีอยู่เดิม ให้ทำการก่อสร้างระบบบำบัดน้ำเสียแห่งใหม่ทันที

หมวด ๕
ระบบสื่อสารโทรคมนาคม

ข้อ ๓๒ ผู้จัดตั้งหรือขยายนิคมอุตสาหกรรมบริการต้องจัดให้มีระบบสื่อสารโทรคมนาคมภายในนิคมอุตสาหกรรมบริการเพื่ออำนวยความสะดวกในการดำเนินงานของผู้ประกอบกิจการหรือผู้ใช้ที่ดินในนิคมอุตสาหกรรมบริการได้อย่างทั่วถึง รวดเร็วและมีประสิทธิภาพ ตลอดจนตู้โทรศัพท์สาธารณะเพื่อให้บริการโดยทั่วไปด้วย

หมวด ๖
ระบบไฟฟ้า

ข้อ ๓๓ การออกแบบระบบไฟฟ้าต้องจัดทำตามแบบแปลน แผนผังตามแบบมาตรฐานของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคหรือการไฟฟ้านครหลวง แล้วแต่กรณี

ข้อ ๓๔ สายไฟฟ้าและอุปกรณ์เกี่ยวกับไฟฟ้าทุกชนิดที่ใช้กับระบบไฟฟ้าต้องมีคุณสมบัติตามมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (มอก.) และมาตรฐานของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคหรือการไฟฟ้านครหลวงกำหนด แล้วแต่กรณี

ข้อ ๓๕ ให้ประมาณการความต้องการใช้ไฟฟ้าในพื้นที่นิคมอุตสาหกรรมบริการให้เพียงพอกับกิจการในนิคมอุตสาหกรรมบริการนั้น

สำหรับนิคมอุตสาหกรรมบริการใดที่มีพื้นที่มากกว่า ๑,๐๐๐ ไร่ ต้องจัดเตรียมพื้นที่ให้เพียงพอและเหมาะสมเพื่อจัดตั้งสถานีไฟฟ้าย่อยขึ้น ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคหรือการไฟฟ้านครหลวงกำหนด แล้วแต่กรณี

หมวด ๗
ระบบดับเพลิงและระบบป้องกันอุบัติภัย

ข้อ ๓๖ ระบบท่อน้ำดับเพลิง ตลอดจนอุปกรณ์ เครื่องมือสำหรับใช้ในการดับเพลิงและป้องกันอุบัติภัยในหมวดนี้ ต้องมีความเหมาะสมกับลักษณะ ประเภทและขนาดของกิจการโรงงานหรือกิจการการบริการในนิคมอุตสาหกรรมบริการ และต้องได้มาตรฐานการป้องกันอัคคีภัยหรือมาตรฐานทางราชการกำหนด

ข้อ ๓๗ หัวดับเพลิง (Hydrant) ที่ใช้ในระบบดับเพลิงต้องมีคุณสมบัติ ดังต่อไปนี้

(๑) เป็นแบบเปียก (Wet Barrel)

(๒) ขนาดของท่อต่อทางน้ำเข้าหัวดับเพลิงกับระบบท่อน้ำดับเพลิงต้องมีขนาดไม่น้อยกว่า ๑๕๐.๐๐ มิลลิเมตร และหัวน้ำออกขนาด ๖๕.๐๐ มิลลิเมตร พร้อมประตูน้ำจำนวนสองทาง

(๓) หัวต่อสายฉีดน้ำดับเพลิงต้องเป็นหัวต่อแบบสวมเร็วชนิดตัวเมีย พร้อมฝาครอบและโซ่

(๔) ระยะห่างระหว่างท่อดับเพลิงแต่ละหัวต้องไม่เกิน ๑๕๐.๐๐ เมตร

ข้อ ๓๘ ระบบส่งน้ำดับเพลิงต้องมีความเหมาะสมและมีแรงดันน้ำปลายท่อดับเพลิงที่จุดไกลสุดไม่น้อยกว่า ๑.๕๐ กิโลกรัมต่อตารางเซนติเมตร โดยใช้ระบบเครื่องสูบน้ำเพิ่มแรงดันน้ำได้

ข้อ ๓๙ ให้จัดรถดับเพลิงไว้พร้อมใช้ปฏิบัติงานเมื่อเกิดเหตุเพลิงไหม้ซึ่งมีคุณสมบัติตามมาตรฐาน NFPA 1901 Standard for Automotive Fire Apparatus ตามจำนวนที่เหมาะสมและสอดคล้องตามลักษณะ ประเภท และขนาดของกิจการการบริการและกิจการโรงงานในนิคมอุตสาหกรรมบริการ แต่หากนิคมอุตสาหกรรมบริการใดตั้งอยู่ในท้องที่ที่มีหน่วยงานของรัฐหรือเอกชนที่ให้บริการเกี่ยวกับการดับเพลิงและบรรเทาสาธารณภัยอยู่แล้ว ให้นิคมอุตสาหกรรมบริการนั้นใช้บริการจากหน่วยงานดังกล่าวได้

ข้อ ๔๐ ให้มีมาตรการป้องกันอุบัติภัยและแผนฉุกเฉินเมื่อเกิดเหตุเพลิงไหม้ อุบัติเหตุหรือเหตุฉุกเฉินอื่นโดยต้องเตรียมอุปกรณ์ เครื่องมือ ตลอดจนบุคลากรอย่างเพียงพอและมีประสิทธิภาพ และต้องจัดให้มีการฝึกซ้อมต่อกรณีดังกล่าวเป็นประจำอย่างน้อยปีละหนึ่งครั้ง

หมวด ๘
ระบบการจัดการกากอุตสาหกรรม มูลฝอย และสิ่งปฏิกูล

ข้อ ๔๑ ในหมวดนี้

"กากอุตสาหกรรม" หมายความว่า สิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน โดยแบ่งออกเป็นสองประเภท คือ ของเสียไม่อันตราย ซึ่งหมายความถึงสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วที่ไม่มีองค์ประกอบหรือไม่ปนเปื้อนสารอันตราย หรือไม่มีคุณสมบัติที่เป็นอันตรายตามที่กฎหมายกำหนด และของเสียอันตราย ซึ่งหมายความถึงสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วที่มีองค์ประกอบ หรือปนเปื้อนสารอันตราย หรือมีคุณสมบัติที่เป็นอันตรายตามที่กฎหมายกำหนด

"มูลฝอยและสิ่งปฏิกูล" หมายความว่า มูลฝอย และสิ่งปฏิกูลตามกฎหมายว่าด้วยสาธารณสุขที่เกิดจากกิจกรรมต่างๆ ในสถานที่หรือบริเวณใดๆ ในนิคมอุตสาหกรรมบริการ เช่น อาคารสำนักงาน อาคารพาณิชย์ สถานบริการ ที่พักอาศัย เป็นต้น ทั้งนี้ ไม่รวมถึงกากอุตสาหกรรม

ข้อ ๔๒ การคิดคำนวณปริมาณกากอุตสาหกรรม มูลฝอยและสิ่งปฏิกูล ให้ประเมินจากข้อมูลอัตราการเกิดกากอุตสาหกรรม และมูลฝอยและสิ่งปฏิกูลตามหลักวิชาการหรือประเมินจากข้อมูลที่เกิดขึ้นจริงจากการประกอบกิจการโรงงานหรือกิจการการบริการ

ข้อ ๔๓ ระบบการจัดการกากอุตสาหกรรม มูลฝอยและสิ่งปฏิกูลในนิคมอุตสาหกรรมบริการให้ดำเนินการ ดังนี้

(๑) ให้ใช้บริการการจัดการกากอุตสาหกรรม มูลฝอยและสิ่งปฏิกูลจากผู้รับบริการกำจัดที่ได้รับอนุญาตจากหน่วยราชการได้

(๒) กรณีนิคมอุตสาหกรรมบริการใดมีความประสงค์จะสร้างระบบกำจัดกากอุตสาหกรรม มูลฝอยและสิ่งปฏิกูลขึ้นเอง ต้องใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสมกับประเภทของกิจการในนิคมอุตสาหกรรมบริการ ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายกำหนด

ข้อ ๔๔ ระบบการจัดการกากอุตสาหกรรม มูลฝอยและสิ่งปฏิกูลอื่นใด นอกจากที่กำหนดไว้ในหมวดนี้แล้ว ต้องดำเนินการให้เป็นไปตามมาตรฐานวิชาการหรือหน่วยงานราชการกำหนดด้วย

หมวด ๙
ระบบติดตามตรวจสอบมลพิษและคุณภาพสิ่งแวดล้อม

ข้อ ๔๕ ให้ดำเนินการติดตามตรวจสอบมลพิษและคุณภาพสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมบริการ ดังนี้

(๑) ติดตามตรวจสอบคุณภาพน้ำทิ้งที่ผ่านการบำบัดก่อนระบายลงสู่แหล่งน้ำสาธารณะหรือเพื่อนำไปใช้ประโยชน์ใดๆ จากเครื่องตรวจวัดคุณภาพน้ำทิ้งอัตโนมัติซึ่งประกอบด้วยเครื่องวัดอัตราการไหลของน้ำทิ้ง เครื่องตรวจวัดค่าบีโอดี (Biochemical Oxygen Demand) และหรือเครื่องตรวจวัดซีโอดี (Chemical Oxygen Demand) โดยให้เริ่มเดินระบบเครื่องตรวจวัดคุณภาพน้ำทิ้งอัตโนมัติเมื่อมีน้ำเสียเข้าระบบบำบัดน้ำเสีย

(๒) ติดตามผลการปฏิบัติตามมาตรการด้านสิ่งแวดล้อมที่กำหนดไว้ในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมของโครงการนิคมอุตสาหกรรมบริการที่ผ่านความเห็นชอบจากคณะกรรมการผู้ชำนาญการของสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยการว่าจ้างบุคคลที่สามหรือหน่วยงานกลาง (Third Party) ที่ได้รับความเห็นชอบจากหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้อง เป็นผู้ดำเนินการติดตามผลการปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อม ตลอดจนติดตามตรวจสอบคุณภาพสิ่งแวดล้อมเพื่อเสนอสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

(๓) ให้จัดทำรายงานผลการปฏิบัติตามมาตรการด้านสิ่งแวดล้อมตาม (๒) ทุก ๆ หกเดือนหรือสองครั้งต่อปีตามแนวทางที่สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมกำหนด

(๔) ติดตามตรวจสอบมลพิษและคุณภาพสิ่งแวดล้อมให้เป็นไปตามกฎหมายหรือมาตรฐานอื่นที่เกี่ยวข้อง

หมวด ๑๐
ระบบรักษาความปลอดภัย

ข้อ ๔๖ เพื่อรักษาความเรียบร้อยและความปลอดภัยของนิคมอุตสาหกรรมบริการ ให้ผู้จัดตั้งหรือขยายนิคมอุตสาหกรรมบริการจัดให้มีสิ่งแสดงแนวเขตหรือขอบเขตของนิคมอุตสาหกรรมบริการ พร้อมทั้งเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยในการตรวจตราและรักษาความปลอดภัย ณ บริเวณถนนหรือทางเข้า – ออกของนิคมอุตสาหกรรมบริการเป็นประจำตลอดเวลา ตลอดจนบริเวณอื่นที่จำเป็น นอกจากนี้ให้ติดตั้งระบบระวังภัยอื่นๆ เช่น กล้องวงจรปิด หรือเทคโนโลยีอื่นใดที่มีประสิทธิภาพและทันสมัยหรือเทียบเท่า ณ บริเวณถนนหรือทางเข้า – ออกของนิคมอุตสาหกรรมบริการและบริเวณที่มีความเสี่ยงภัยด้วย

ข้อ ๔๗ เพื่อประโยชน์ในทางเศรษฐกิจและสวัสดิภาพในชีวิตและทรัพย์สินของผู้ประกอบกิจการหรือผู้ใช้ที่ดินในนิคมอุตสาหกรรมบริการที่จัดตั้งขึ้นในพื้นที่ที่เสี่ยงภัย นอกจากจะต้องดำเนินการตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๔๖ อย่างเคร่งครัดแล้ว ต้องจัดให้มีการเฝ้าระวังเพื่อป้องกันเหตุร้ายที่อาจจะเกิดขึ้นและก่อความเสียหายต่อนิคมอุตสาหกรรมบริการ โดยอาจพิจารณาเพิ่มจำนวนเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยหรืออุปกรณ์สำหรับการป้องกันภัยหรือระวังภัย หรือมีมาตรการรักษาความปลอดภัยอื่นใด หรือขอความร่วมมือจากเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เกี่ยวข้องตามความจำเป็นและเหมาะสม

หมวด ๑๑
การจัดสรรพื้นที่ในนิคมอุตสาหกรรมบริการ

ข้อ ๔๘ ในหมวดนี้

"พื้นที่แนวกันชนเชิงนิเวศ (Eco-Belt)" หมายถึง พื้นที่แนวกันชนที่มีคุณค่าต่อระบบนิเวศ เช่น เป็นแหล่งพักน้ำ หรือพื้นที่สวนที่มีการปรับภูมิทัศน์แล้ว หรือพื้นที่สีเขียวที่มีแนวต้นไม้โดยรอบ เป็นต้น

ข้อ ๔๙ การจัดสรรพื้นที่สำหรับการประกอบกิจการแต่ละประเภทในนิคมอุตสาหกรรมบริการให้ดำเนินการตามหลักเกณฑ์ ดังนี้

(๑) พื้นที่สำหรับการประกอบกิจการการบริการต้องแยกออกจากพื้นที่สำหรับการประกอบกิจการโรงงาน

(๒) ให้มีพื้นที่สำหรับการประกอบกิจการโรงงานได้ไม่เกินร้อยละ ๑๐ ของพื้นที่โครงการทั้งหมดและต้องปฏิบัติตามข้อบังคับคณะกรรมการการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยว่าด้วยมาตรฐานระบบสาธารณูปโภค สิ่งอำนวยความสะดวกและบริการในนิคมอุตสาหกรรม

ข้อ ๕๐ นอกเหนือจากการจัดสรรพื้นที่ตามข้อ ๔๙ แล้ว ต้องจัดให้มีเขตพื้นที่ระบบสาธารณูปโภค สิ่งอำนวยความสะดวก พื้นที่สีเขียว และพื้นที่แนวกันชนเชิงนิเวศ (Eco-Belt) ตามหลักเกณฑ์ ดังนี้

(๑) นิคมอุตสาหกรรมบริการที่มีพื้นที่เกินกว่า ๑,๐๐๐ ไร่ ให้มีพื้นที่ระบบสาธารณูปโภค สิ่งอำนวยความสะดวก พื้นที่สีเขียวและพื้นที่แนวกันชนเชิงนิเวศ (Eco-Belt) ไม่น้อยกว่า ๒๕๐ ไร่ ทั้งนี้ ต้องมีพื้นที่สีเขียวและพื้นที่แนวกันชนเชิงนิเวศ (Eco-Belt) ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๕ ของพื้นที่ดังกล่าว โดยมีแนวกันชนเชิงนิเวศ (Eco-Belt) รอบพื้นที่นิคมอุตสาหกรรมบริการกว้างไม่น้อยกว่า ๕.๐๐ เมตร

(๒) นิคมอุตสาหกรรมบริการที่มีพื้นที่เกินกว่า ๕๐๐ ไร่ แต่ไม่เกิน ๑,๐๐๐ ไร่ ให้มีพื้นที่ระบบสาธารณูปโภค สิ่งอำนวยความสะดวก พื้นที่สีเขียว และพื้นที่แนวกันชนเชิงนิเวศ (Eco-Belt) ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๒๐ ของจำนวนพื้นที่ทั้งหมด โดยมีแนวกันชนเชิงนิเวศ (Eco-Belt) รอบพื้นที่นิคมอุตสาหกรรมบริการกว้างไม่น้อยกว่า ๕.๐๐ เมตร

(๓) นิคมอุตสาหกรรมบริการที่มีพื้นที่ไม่เกิน ๕๐๐ ไร่ ให้มีพื้นที่ระบบสาธารณูปโภค สิ่งอำนวยความสะดวก พื้นที่สีเขียว และพื้นที่แนวกันชนเชิงนิเวศ (Eco-Belt) ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๑๕ ของจำนวนพื้นที่ทั้งหมด โดยมีแนวกันชนเชิงนิเวศ (Eco-Belt) รอบพื้นที่นิคมอุตสาหกรรมบริการกว้างไม่น้อยกว่า ๓.๐๐ เมตร

บทเฉพาะกาล

ข้อ ๕๑ บรรดาแบบแปลน แผนผังของระบบสาธารณูปโภค สิ่งอำนวยความสะดวก และบริการอื่นที่อยู่ระหว่างการพิจารณาของ กนอ. ในวันที่ข้อบังคับใช้บังคับ ให้ถือว่าเป็นคำขออนุมัติตามข้อบังคับนี้โดยอนุโลม ในกรณีที่คำขออนุมัติดังกล่าวมีข้อแตกต่างไปจากที่กำหนดไว้ในข้อบังคับนี้ ให้ กนอ. มีอำนาจสั่งให้แก้ไขเพิ่มเติมได้ตามความจำเป็น หรือผู้จัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมบริการจะขอแก้ไขเพิ่มเติมเพื่อให้เป็นตามข้อบังคับนี้ก็ได้

ประกาศ ณ วันที่ ๑๙ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๕

(นายวิฑูรย์ สิมะโชคดี)
ประธานกรรมการการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย